

R

E

N

É

T

E

R

B

O

R

G

H

**Het is maandagmiddag
, na het verlies
tegen Achilles '29,
op het vernieuwde
trainingscomplex van
onze club in Buchten,
waar we hebben
afgesproken met
René ter Borgh. De
nieuwe kantoren op
het trainingscomplex
in Buchten zijn een
mooie vergelijking met
de nieuwe adem die de
club heeft gekregen na
zijn komst. Voor een
deel van de supporters is
René echter een compleet
mysterie: wie is hij,
waarom naar Sittard
en hoe is dit tot stand
gekomen?**

door: Jeroen Loos
fotografie: Janko Knops

“Ik ben graag een persoon die op de achtergrond blijft, dat is alleen heel lastig in de functies waarin ik acteer. Ik houd van uitdagingen. Vooral die uitdagingen die door anderen onmogelijk geacht worden.”, begint René het gesprek. Deze uitdagingen neemt hij het liefste aan met een zo groot mogelijk groep mensen om zich heen. Bij FC Omniworld/Almere City was hij de afgelopen 15 jaar voorzitter, vanaf de oprichting. “Met een aantal mensen is me dat bijvoorbeeld gelukt in Almere. Toen we daar begonnen speelde de hoogste club daar in de Vierde Klasse KNVB. We werden daar als Amsterdammers echt uitgelachen. Er was ook geen lijstje met voorwaarden waaraan je moest voldoen als nieuwe Betaald Voetbal Organisatie. Het was gewoonweg niet mogelijk, al helemaal niet met de gesloten competities van voorheen. We hebben daar een club neergezet die nu de gezondste Jupiler League club is en vijf jaar geleden in financieel opzicht alleen Ajax voor zich had in het hele betaald voetbal. Met een fantastische jeugdopleiding, wat ik overigens erg belangrijk en prachtig vind. Vanochtend was ik ook hier en kreeg ik de gelegenheid van de trainer om even met de U17 te praten. Het is een van pijlers waar een club als de onze, Fortuna Sittard, op moet staan.”

“Dus wie is René Ter Borgh?”, vervolgt hij zijn verhaal. “Ik ben geen Masochist, maar iemand die van uitdagingen houdt. En ook van mensen. En die samen met die mensen iets neer wilt zetten wat onmogelijk is. En daar zijn we bij Fortuna ook mee bezig. Ik ben Katholiek opgevoed en heb geleerd dat er ooit één iemand uit de dood herrezen is, maar ik denk dat dat ook voor onze voetbalclub geldt. Want Fortuna was vorig jaar niet alleen overleden, maar begraven ook. Tot mijn twaalfde heb ik armoede gekend. Ik had wel altijd te eten, schone kleren en een goede jeugd. Thuis werd alles gedaan om wat centen te besparen. Onze welvaart kwam daarna. Ik kan daarom genieten van een droge cracker, maar ook van een biefstuk. Ik denk dat dat je facetten meegeeft en je daardoor nog meer gevoel kunt hebben voor situaties. Je daardoor een bepaalde drang hebt om niet op te geven. Om te knokken. Als je dan verloren hebt, kun je tenminste zeggen dat je er alles aan gedaan hebt.”

René lijkt tegenwoordig bijna fulltime aanwezig te zijn bij onze club, waar hij zijn volledige ziel en zaligheid kwijt kan. “Bij Almere City ben ik 20% van mijn tijd bij mijn bedrijven werkzaam geweest en de rest bij de club. Vorig jaar, bij Fortuna, was dat ongeveer 50/50, maar langzaam neigt dit toch weer richting de 80/20. Maar dat is ook wat ik wil en wat ik leuk vind. Ik hoop dat ik ook mag zeggen dat ik het geel/groen bloed voel stromen. Sommige mensen hier zijn er echt debet aan dat ik in nog geen anderhalf jaar tijd enorm ben aangestoken. Ik vind het prachtig om met John van Bommel aan tafel te zitten. De glimlach van die man als we samen weer iets gepresteerd hebben, geeft mij enorm veel energie. Dat vind ik zó mooi en dát zijn de momenten

“

**IK BEN
GEEN MASOCHIST, MAAR IEMAND DIE VAN
UITDAGINGEN HOUDT**

”

waar ik het voor doe. Nou ja, het vlaggenschip blijft natuurlijk het belangrijkste en ik had tegen Achilles dolgraag willen winnen. Maar het verenigingsgevoel, het sociale, dat vind ik prachtig. Ik vind het bijvoorbeeld prachtig om vrijwilliger Jos Schoutrop te tonen hoeveel waarde we aan hem hechten. En dat vind ik waardevoller dan 3 punten.”

In zijn 16 jaar bij Almere City FC bracht René de club van de amateurs tot het betaald voetbal en wonnen zij afgelopen jaar een periodetitel. “Ik ben blij verrast met de jubileumuitgave ‘10 jaar betaald voetbal’, die ik zojuist ontvangen heb. Daar ben ik best trots op. Het lijkt wel de ‘René Ter Borgh-story’ en ik vind het lastig om te zeggen dat dat terecht is. Ik denk ook wel dat het terecht is, maar dat hoeft voor mij niet zo. De mensen die het moeten weten, die weten het. De rest vind ik bijzaak. En dat is geen valse bescheidenheid. Het is nog steeds mijn club. Daarom zijn ze daar ook soms zo verbaasd dat ik nu bij Fortuna rondloop. Je kunt altijd van je eigen club blijven houden, maar dat betekent niet dat je je hart niet open kunt stellen voor een andere club. Als ik nu bij Almere ben, heb ik liever dat Fortuna wint. Enerzijds door mijn taken hier, maar ook omdat mijn kind hier speelt. Maar eigenlijk kan ik in die wedstrijd niet verliezen”, zegt René met een knipoog.

Door zijn grote succes in Almere blijft het echter voor veel mensen onbegrijpelijk dat hij daar weg is gegaan om aan de slag te gaan bij Fortuna. “Ik heb uitdagingen nodig en ik was ruim 15 jaar voorzitter daar. Dat is eigenlijk te lang. Ik wilde jaren geleden al stoppen, op mijn ‘hoogtepunt’. De club was een van de gezondste van Nederland en de jeugdopleiding

deed het erg goed. Iedereen heeft een houdbaarheidsdatum en ik heb voorkomen dat mensen op een gegeven moment genoeg van me zouden hebben en me dan binnenkant voet buiten zouden tikken. Mensen bij Almere hebben zoveel respect voor me, dat ze angst hebben om dat tegen me te zeggen. Dat heb ik willen voorkomen. We pesten elkaar nu wel eens, vooral rondom wedstrijden, maar de relatie is niet verstoord. Er zijn twee personen die minder enthousiast zijn geworden, maar met de rest heb ik heel warm contact en die rollen echt nog steeds de rode loper uit.”

De reden dat hij vervolgens in Sittard besloot op gesprek te gaan is te vinden in de persoon van onze hoofdtrainer Peter van Vossen. “Peter kende ik al langer, als assistent trainer van het eerste elftal en trainer in de jeugd. Terwijl hij het bij AGOVV in die tijd ook erg goed deed met echte boefjes als Chadli en Mertens. Hij had gesprekken met Fortuna en vroeg of ik met hem mee wilde denken erover. Ik ben meegegaan en kwam hier bij het stadion. Terwijl ik daar natuurlijk eerder ben geweest, stond ik nu open voor iets nieuws en begon ik na te denken. Eigenlijk moet men zich hier, met alle respect, schamen dat je staat waar je staat. Met zo’n accommodatie en die faciliteiten. Want ik houd van mijn club daar, maar wij hebben maar een fietsenstalling in Almere, in vergelijking met hier in Sittard. Het is mijn trots hè, dus je weet wat dat betekent!”, zegt hij met een glimlach.

“En dan ga je nadenken. Ik had al snel in de gaten dat er een hoop mis was bij Fortuna. En dan ga je. En dan ga je verder. Het diepe in. En dan kom je die mensen tegen en zie je hoe belangrijk zo’n club voor velen is. Als je dan kunt helpen en steunen, dan doe je mee. Zo ontwikkelt zich

iets en kom je op het moment waar je nu staat. Ik wist dat het een enorme opgave was om het seizoen afgelopen jaar uit te spelen. Op financieel vlak. Categorie 2 en de licentie hingen de club nog steeds als een molensteen om ‘het nekkie’ en ten derde was mijn doel om te bewerkstelligen om een kwalitatief betere selectie te kunnen krijgen. Daarin zijn we geslaagd.”

Maar ‘gelukkig’ is het werk van René hier nog niet mee voltooid. De volgende stap is om meer structuur te krijgen in de club. “Ik wil geen directeur worden of wat dan ook. Dat ambieer ik niet en daar hoeft niemand bang voor te zijn. Er gebeuren hier ook genoeg goede dingen hoor en we kunnen wel mopperen, wat ik overigens ook wel doe, maar we moeten niet vergeten onder welke omstandigheden er hier gewerkt moest worden. In mijn bedrijf verg ik erg veel van mijn collega’s en personeel, maar ik moet ze ook de ‘tools’ geven om hun werk goed te doen. Dat is hier niet altijd geweest. De olie moet terug in de machine. Daarom moesten we afgelopen jaar echt de ‘tering naar de nering’ zetten en zorgen voor bezuinigingen. We zijn goed op weg, maar we moeten ons elk jaar, elke maand, elke week en elke dag opnieuw bewijzen. We zitten nu wel in veel rustiger vaarwater.”

Op de vraag of Fortuna van buitenaf niet al jaren dood en begraven is, kan hij kort reageren. “Ik zal nooit aan een dood paard trekken en ik ben ook geen Don Quichot. Als ik perspectief zie in iets, dan kan ik wel heel ver gaan. Waar anderen inderdaad al veel eerder stoppen, ga ik ervoor. Ik heb zat momenten van twijfel gehad bij de club en die zal ik vast nog wel vaker krijgen. Het kost je heel veel tijd, energie, geld en dergelijke. Waar doe je het dan allemaal voor? Vreugde van

“

ALS IK PERSPECTIEF ZIE IN IETS, DAN KAN IK
WEL HEEL VER GAAN

”

mensen waar de club alles voor is. Als je die mensen kunt helpen op momenten dat ze het heel hard nodig hebben, dat vind ik prachtig. Dat straalt op lange termijn ook op mij af. Waar ik ook kom in de voetbalwereld, mensen zien me graag.”

Het is overigens niet zo dat ik wil bewijzen dat mij iets wel lukt, waar anderen zich op stuklopen. Dat vind ik zelfs een gevaar. Hierdoor zijn er namelijk mensen die dat niet prettig vinden, dat maak ik momenteel zelfs mee bij onze club. Mensen die ik van naam niet eens ken, hebben er moeite mee dat we nu dingen bewerkstelligen, wat hen niet is gelukt. Ik hoop dat we dat kunnen voorkomen. Ik ga ook niet oordelen over zaken uit het verleden, want dan had ik zelf in dat proces moeten zitten. Jaloezie is een ziekte.

Maar welke functie heeft René nu eigenlijk? “Het is een combinatie van functies. Ik ondersteun de club met financiën, advies, maar ook met daden. Ik ben formeel geen bestuurder, maar dat is ook geen rol die ik ambieer. Die hoeft je ook niet te hebben. Je kunt ook zonder functie heel waardevol zijn voor een organisatie. Ik vind het daarbij ook prettig dat je redelijk jezelf kunt zijn. Als bijvoorbeeld voorzitter moet je met zoveel zaken rekening houden. Dan zit je toch een beetje in een keurslijf en dat is niet wat ik wil.”

Op organisatorisch vlak moet er heel veel gebeuren bij Fortuna. De eilandjes moeten worden afgebroken en beperkingen weggenomen. “Hierdoor worden sommige zaken dubbel gedaan, terwijl wij het gevoel hebben dat er erg weinig gedaan wordt. De kunst is om alles goed te structureren. Wat mij opviel bij Fortuna is dat we een Raad van Bestuur en een Raad van Commissarissen hebben. Blijkbaar vinden we het prachtig om in een ‘raad’ te zitten. We zijn een hele grote club met een hele kleine organisatie. Dus waarom niet gewoon een management, met allemaal hun eigen taak en die gaan het allemaal zelf doen. Ik ben voornemens, en zal dat in mijn advies zetten, om de verantwoordelijkheid zo laag te leggen. Te veel personeel

bemoeid zich met elkaar en ze moeten gewoon allemaal hun eigen ding doen. Wel moet iedereen een ‘buddy’ hebben, zodat je wel verantwoordelijk blijft, maar ook even op vakantie kan. Mensen zijn nu op de verkeerde momenten op vakantie en dat snap ik niet. We hadden in de aanloop naar Achilles veel meer kunnen verkopen en dat wordt nu lastiger. Vorige week zat ik hier met een partij aan tafel en was ik niet in staat om dat op papier te zetten omdat onze organisatie daar op dat moment niet klaar voor was. Je moet het ijzer smeden als het heet is.”

Meer structuur, meer duidelijkheid, meer middelen geven en kijken waar je kunt besparen zonder kwaliteit in te leveren, zijn zaken waar René zich nu op richt. “Afgelopen vrijdag zie ik veel mensen de bestuurskamer inlopen die het er gewoon van nemen. Ik betaal mijn colaatje en pilsje zelf wel en dat verwacht ik ook van anderen. Gasten zijn te gast, maar als je op jaarbasis kijkt is het gewoon erg veel geld. Zo zijn er veel meer facetten waarnaar gekeken dient te worden. Ik ben hier nu twee weken mee bezig en heb al 80.000 euro gevonden.”

Omdat René in het voetspoor van Peter van Vossen naar Fortuna kwam, zou een vertrek van laatstgenoemde wel eens voor problemen kunnen zorgen. “Ik ben een echte loyalist. Het zal ook aan de reden liggen waarom hij weg zou gaan bij de club. Je gaat met elkaar ergens voor en dan is het bij mij niet zo dat één iemand faalt. Dan faal je ook allemaal en dan kun je daar je conclusies uit trekken. Als Peter vorig jaar de laan uit gestuurd zou zijn, met alles waar hij mee moest zien te werken, had ik daar ook mijn conclusies uit getrokken. Het moet fair zijn en niet omdat hij stug is. Je moet iemand op zijn kwaliteiten beoordelen. Laten we hopen dat als Peter ooit vertrekt, dat het in positieve zin is en dat hij hier heel goed gepresteerd heeft. De kans is vele malen groter dat ik hier blijf dan wanneer mensen met modder gaan gooien. Naar supporters toe ben ik ook een loyalist. Het liefst zit ik bij hen, maar dat is niet altijd even handig en verstandig. Ik denk dat ik net zo fanatiek kan zijn als jullie.”

“
ALS
IK IETS
AANPAK
BEN IK ER
EIGENLIJK
VAN
OVERTUIGD
DAT WE
DAARIN
GAAN
SLAGEN
”

“

ZE MOETEN ZICH SCHAMEN EN ALS IK DIEGENE SPREEK, DAN GAAT DIE ZICH OOK SCHAMEN

”

Ook de komst van Jordy in de selectie wordt door sommige supporters gezien als ‘gevolg van’ en hij wordt hier openlijk om bekritiseerd. “Dat is de grootste waanzin die er is en dat is erg vervelend om te horen. De beste spelers moeten voetballen. Ik heb er toch ook niets aan als er een speler op het veld staat, die niet geselecteerd is om zijn sportieve eigenschappen? Als je van je kind houdt, ga je je daar niet mee bemoeien. Het ergste vind ik het voor hem zelf. Het is gewoon zwaar onterecht en ik heb mij nog nooit met een opstelling bemoeid. Ook hij was vorig jaar pas 20 jaar oud en in de laatste 30 minuten tegen Achilles ging ook hij door het ijs. Maar wie niet?”, zegt René zichtbaar geïrriteerd. “Ik vond het voor Dengering ook heel erg om uitgefloten te worden. Zij geven alles voor de club. Mijn zoon speelt met zijn hartje hier en die krenk je hiermee. Volgens mij stond er één iemand te janken en ik heb hem daarna ook thuis meegemaakt. Doodziek. Gewoon doodziek. Dat moet je met zijn allen waarderen. Hij zal echt nog wel slechte wedstrijden spelen, maar hij gaat ook goede wedstrijd spelen. Daar moeten we doorheen prikken als club. We moeten dat warme bad creëren. Een jongen als Mares moet toch niet de angst hebben dat hem hetzelfde overkomt als Dengering? Dat hij uitgeloften wordt. Daar maak je iemand niet sterker mee. Ze moeten er wel mee om kunnen gaan, maar dat mag toch niet in je eigen stadion gebeuren? Maar dat is mijn mening.”

Ook doen die kritische reacties René twijfelen over zijn toekomst bij de club. “Jullie mogen wel weten dat als ik het interne proces heb afgerond, ik er heel erg serieus over na ga denken. Zijn belang is groter dan dat van mij.

Ik heb al zoveel moois meegemaakt. Dan doe ik graag een stap opzij. Dan ben ik vrijdags supporter en trek ik me op sommige vlakken gewoon terug. Ik kijk ook vaker mee op de fortunasc.nl en dat is gewoon niet fijn om te lezen. Ik vind het respectloos. Ook naar mij toe. Diegene verdient mij niet. Maar gelukkig heel veel anderen wel. Ze moeten zich schamen en als ik diegene spreek, dan gaat die zich ook schamen. Iemand afbreken is het makkelijkste wat er is, de kunst is om elkaar sterker te maken.”

Vorig seizoen liep er een grotere groep investeerders rond in de businessruimte van de club, waaronder ‘de raad van elf’. Er zou worden gewacht op categorie 2 voordat zij actief zouden worden. “Er zijn inderdaad meerdere investeerders en ik ben een heel open boek en vertel jullie alles. Maar deze fase wordt in november naar buiten gebracht en dat heeft met schriftelijke afspraken te maken. Ik ben wel iemand die het eerst wilt zien. Als iedereen zijn afspraken nakomt, waar ik vertrouwen in heb, dan zit het gewoon goed. En dat zijn gewoon meerdere partijen. Sommige minder verrassend dan andere. Met die mensen kunnen we verder uitbouwen en ik hoop dat er uiteindelijk een stuk of 25 komen. Als we dan de betrokkenheid garanderen en mensen zeggenschap geven over hun eigen financiën krijg je meer voor elkaar door bijvoorbeeld kosten te verdelen en houdt iedereen er belang bij. Die 25 is een utopie, maar dat is wel mijn gedachte. Die 25 hebben ook weer allemaal hun netwerk en stel dat er een wegvalt, dan zijn er nog genoeg over.”

Ook waren er gesprekken met externe (buitenlandse) partijen. Toch een manier om snel aan een groot kapitaal

te komen. Uiteindelijk ging dit, na wekenlange gesprekken en reizen naar Zuid-Frankrijk, niet door. “Het is absoluut geen zwetsverhaal geweest maar er kwam uiteindelijk echt een kink in de kabel. John van Bommel wist dit erg goed te verwoorden op de website. Achteraf mogen we er eigenlijk blij om zijn, maar toen hadden we feitelijk een probleem. Ik houd er altijd rekening mee dat iets een andere kant op kan gaan. Zo is het leven. Uiteindelijk is het plan dat ik ‘A+’ noemde uitgerold en ik denk dat dat uiteindelijk beter is voor ons. Maar dan moet het wel allemaal afgerond zijn. Welke partijen er in plan ‘A+’ zitten? Dat krijgen jullie later dit jaar van mij te horen.”

Categorie 2 is nu daadwerkelijk behaald na een jarenlang gevecht. Nu is het zaak om die status te behouden. “En dat is een keihard gevecht waarbij we veel meer inkomsten moeten genereren. Het is niet direct het doel om naar categorie 3 te gaan, maar we moeten echt zwarte cijfers gaan schrijven. We moeten ieder jaar een positieve bijdrage gaan leveren, want dan heb je continuïteit. We zijn echt op de goede weg en als ‘november’ geconcretiseerd is, dan ga je ook echt die kant op. En dan kom je in een krachtveld. Als je vertrouwen hebt en je je sterk voelt presteer je meer. Dat is bedrijfsmatig erg belangrijk. We hebben nog een paar hobbeltjes te nemen en ik denk dat ze genomen gaan worden. Nu zijn ze met asfalt te dichten. Een jaar geleden moesten we een brug aanleggen.”